

Sygn. akt III AUa 1830/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSA Gabriela Pietrzyk - Cyrbus
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2018r. w Katowicach

sprawy z odwołania J. W. (1) (J. W. (1))

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego J. W. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej z dnia 2 lipca 2018r. sygn. akt VI U 210/18

- 1. zmienia zaskarżony wyrok oraz decyzję organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. i przyznaje ubezpieczonemu J. W. (1) prawo do emerytury od dnia 27 grudnia 2017r.,**
- 2. zasądza od organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na rzecz ubezpieczonego J. W. (1) kwotę 350 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje.**

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA G.Pietrzyk-Cyrbus

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1830/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 lipca 2018r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej oddalił odwołanie ubezpieczonego J. W. (1)

od decyzji organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 5 stycznia 2018r. odmawiającej prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy ustalił, iż ubezpieczony J. W. (1), urodzony (...), w dniu 17 listopada 2017r. złożył do organu rentowego wniosek o emeryturę.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ rentowy wskazał, iż do dnia 31 grudnia 1998r. odwołujący się wykazał staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 20 lat

i 22 dni, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz osiągnął wiek 60 lat. Okolicznością sporną jest ogólny staż pracy, który na dzień 1 stycznia 1999r. został ustalony przez organ rentowy w łącznej ilości: 24 lat, 5 miesięcy i 23 dni. Organ rentowy stwierdzając, że na dzień 1 stycznia 1999r. wnioskodawca nie wykazał 25-letniego okresu składkowego

i nieskładkowego, podniósł, że nie zaliczył ubezpieczonemu do stażu emerytalnego okresu pracy od 1 stycznia 1993r. do 30 września 1993r. w (...) Firmie (...) M. S., ponieważ tak oznaczony pracodawca nie figuruje w kartotece płatników składek ZUS.

Odwołujący się wnosił o doliczenie mu do ogólnego stażu pracy zatrudnienia w (...) Firmie (...) M. S., gdzie - jak zeznał - pracował jako sprzedawca i prowadzący punkt sprzedaży na Giełdzie Kwiatowej w T..

Sąd Okręgowy ustalił, że ubezpieczony J. W. (1) otrzymał dwa świadectwa pracy od M. S.. Z pierwszego wynika, że J. W. (1) pracował w Firmie (...) od 1 września 1992r. do 31 września 1993r. na cały etat, na stanowisku sprzedawcy. Świadectwo to zostało podpisane przez M. S.

oraz drugie świadectwo pracy, datowane na 30 września 1993r., z którego wynika, że J. W. (1) był zatrudniony w wymienionej Firmie od 1 stycznia 1993r.

do 30 września 1993r. na stanowisku sprzedawcy. W dokumencie tym wskazano,

że w okresie od 1 września 1993r. do 30 września 1993r. odwołujący się korzystał z urlopu bezpłatnego. Nadto, na odwrocie świadectwa widnieje uwaga, że ubezpieczenie pracownika w wysokości 6.530 zł zostało odprowadzone do ZUS B. - podano nr konta. Nadto Sąd ten ustalił, że od 1989r. świadek J. W. (2) prowadził hurtownię zabawek i kwiatów ciętych. Towar sprzedawał na terenie Giełdy Kwiatowej w T.. Towar

do hurtowni nabywał m.in. od M. S., który prowadził większą hurtownię

w C.. Świadek J. W. (2) polecił mu do pracy ubezpieczonego J. W. (1), który podjął pracę w punkcie prowadzonym przez M. S. na terenie wymienionej hurtowni w T. od jesieni 1992r. Sąd Okręgowy wskazał przy tym, iż J. W. (2), że nie znał warunków zatrudnienia J. W. (1) na terenie Giełdy w T..

Sąd Okręgowy podniósł również, że odwołujący się zeznał, że zawarł dwie umowy

o pracę z M. S., jako sprzedawca i prowadzący punkt sprzedaży na Giełdzie Kwiatowej w T.. Zajmował się sprzedażą zabawek, sztucznych kwiatów i innych towarów. M. S. przywoził towar, nadzorował odwołującego się i wypłacał mu wynagrodzenie. Podał, że pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem od 1.500.000 zł do 1.700.000 zł miesięcznie.

Nadto, Sąd ten ustalił, że odwołujący się nie posiada danych co do przechowawcy akt osobowych Firmy (...).

Organ rentowy zwrócił się o potwierdzenie okresu ubezpieczenia i opłacania składek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziałów w S., w R., w T., C. oraz w B., otrzymując odpowiedź, że wymieniony zakład nie figuruje w kartotece płatników składek ZUS.

Oceniając żądanie odwołującego się, Sąd Okręgowy przyjął, że ubezpieczony nie spełnił jednego z warunków z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2018r., poz. 1270 i zm. - dalej jako ustawa emerytalna), gdyż nie wykazał 25-letniego ogólnego stażu pracy.

Zdaniem tegoż Sądu, zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień emerytalnych wymaga dowodów niebudzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych, a do takich dowodów nie należą zeznania świadków, które powinny być traktowane - odnośnie zdarzeń sprzed kilku dziesięcioleci - jako dowód uzupełniający. Prawo do emerytury w obniżonym wieku to przywilej, stąd przesłanki przyznania tego prawa muszą być udowodnione w sposób niebudzący wątpliwości.

W niniejszej sprawie okolicznością sporną jest zatrudnienie odwołującego się w (...) Firmie (...), gdzie J. W. (1) pracował jako sprzedawca towaru na terenie Giełdy w T.. Fakt ten potwierdza świadek J. W. (2) zeznając, że odwołujący się na pewno był zatrudniony jako sprzedawca towarów, osobiście polecił go M. S.. Świadek ten nie znał warunków zatrudnienia odwołującego się, nie podał także dokładnych dat związanych z okresem zatrudnienia.

Z kolei, odwołujący się przedstawił dokumenty w postaci umów o pracę oraz świadectw pracy, z których wynikało, że został zatrudniony przez M. S. jako sprzedawca, przy czym przedłożył dwa różne świadectwa pracy, które wystawił mu były pracodawca odnośnie różnych okresów zatrudnienia i różnych wysokości wynagrodzenia jakie miał uzyskiwać w spornym okresie. W świadectwie pracy potwierdzającym okres zatrudnienia odwołującego się od 1 września 1992r. do 31 września 1993r., na cały etat jako sprzedawcy, podano kwotę wynagrodzenia 1.250.000 zł miesięcznie, natomiast w świadectwie pracy z dnia 30 września 1993r., co do okresu zatrudnienia od 1 stycznia 1993r. do 30 września 1993r., cały etat, na stanowisku sprzedawcy, podano wynagrodzenie 1.700.000 zł.

Nadto - jak zauważył Sąd Okręgowy - odwołujący się przedstawił odpisy umów o pracę, w których podano, iż pierwszą z nich zawarto w dniu 4 września 1992r. na okres do końca grudnia 1992r., a do pracy pracownik stawić miał się w dniu 4 września 1992r., zaś drugą zawarto w dniu 1 stycznia 1993r., na okres do 30 września 1993r., a do pracy pracownik miał się zgłosić w dniu 1 stycznia 1993r. Odwołujący się zeznał, że pracował już od 1 września 1992r., podając, że sprzedaż giełdowa odbywała się w środy, piątki i niedziele, zaś w poniedziałki, wtorki i czwartki pracował, realizując bieżącą sprzedaż towaru. Nadzorował go M. S., który wypłacał mu wynagrodzenie. Z informacji organu rentowego wynika, że pracodawca odwołującego się M. S. nie figuruje w kartotece płatników składek ZUS.

Uwzględniając powyższe dokumenty oraz zeznania świadka i odwołującego się, Sąd Okręgowy stwierdził, że J. W. (1) współpracował z M. S., jako sprzedawca towarów, którymi ten handlował na terenie Giełdy w T., jednakże - w ocenie tegoż Sądu - nie można jednoznacznie ustalić w jakim konkretnie terminie i na jakich zasadach była realizowana ta współpraca.

Zdaniem Sądu Okręgowego ubezpieczony, reprezentowany przez pełnomocnika, nie wskazał przechowawcy akt osobowych z tego okresu, a przedłożone dokumenty nie są spójne, zawierają bowiem odmienne daty co do okresu zatrudnienia odwołującego się, jak też wysokość wynagrodzenia jakie miał uzyskiwać odwołujący się w spornym okresie. Powołany w sprawie świadek J. W. (2) - w opinii tegoż Sądu - potwierdza jedynie fakt współpracy odwołującego się z M. S., natomiast nie znał, jak stwierdził, warunków zatrudnienia odwołującego się. Odwołujący się opisał zakres czynności i charakter pracy, jednakże jego zeznania nie znajdują jednoznacznego potwierdzenia w przedstawionych dokumentach dotyczących zatrudnienia.

Zatem, wątpliwości związane z okresem pracy i charakterem zatrudnienia odwołującego się przez M. S., nie pozwalają - według Sądu Okręgowego - przyjąć, że w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał on pracę jako pracownik na rzecz pracodawcy, tym bardziej, że pracodawca ten nie figuruje w kartotece płatników składek ZUS.

Mając powyższe na względzie, Sąd ten na mocy art. 477¹⁴§ 1 k.p.c., odwołanie oddalił.

W apelacji od zaprezentowanego rozstrzygnięcia ubezpieczony zarzucił Sądowi pierwszej instancji naruszenie prawa procesowego, mającego istotny wpływ na wynik postępowania, a to:

a) art. 328 § 3 k.p.c. poprzez zaniechanie wskazania w treści pisemnego uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia przyczyn, dla których Sąd Okręgowy odmówił wiarygodności i mocy dowodowej zeznaniom świadka J. W. (2), a także zeznaniom odwołującego się co do okoliczności, charakteru pracy oraz okresu zatrudnienia w (...) Firmie (...) na stanowisku sprzedawcy towarów;

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

- nieuwzględnienie wszystkich okresów składkowych i nieskładkowych odwołującego się, pomimo zaoferowania Sądowi pierwszej instancji wszystkich dostępnych środków dowodowych, co w konsekwencji doprowadziło do odmówienia przez ten Sąd przyznania odwołującemu się prawa do emerytury z uwagi na brak udowodnienia ustawowo wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych, zgodnie z art. 184 ustawy emerytalnej w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze;

- pominięcie w toku procedowania, iż odwołujący się w okresie od 8 grudnia 1993r. do 26 grudnia 1993r. był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w B., jako osoba bezrobotna z prawem do zasiłku, który też pobierał;

- pominięcie w toku procedowania treści zeznań świadka J. W. (2) w części dotyczącej wykonywania przez odwołującego się etatowej pracy na stanowisku sprzedawcy w (...) Firmie (...) w okresie od 1 stycznia 1992r. do 31 grudnia 1992r. oraz od 1 stycznia 1993r. do 30 września 1993r.;

- błędne ustalenie dokonane przez Sąd pierwszej instancji, a stojące w sprzeczności z treścią materiału dowodowego zebranego w sprawie, a to w szczególności treści zeznań świadka J. W. (2), umów o pracę z dnia 4 września 1992r. oraz 1 stycznia 1993r., świadectwa pracy oraz zaświadczenia Powiatowego Urzędu Pracy, skutkujące przyjęciem, iż odwołujący się w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 1992r. oraz od 1 stycznia 1993r. do 30 września 1993r. był jedynie osobą współpracującą z M. S., pomimo, iż z treści zaoferowanego temuż Sądowi materiału dowodowego wynika, iż praca była świadczona w pełnym wymiarze czasu pracy w ramach umowy o pracę.

W oparciu o przedstawione zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania, poprzez przyznanie prawa od emerytury oraz zwrot kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż powód w okresie od 8 grudnia 1993r. do 26 grudnia 1993r. był zarejestrowany w Powiatowym Urzędzie Pracy w B., jako osoba bezrobotna i pobierał z tego tytułu zasiłek. Tym samym, zgodnie z art. 20 obowiązującej w tym okresie ustawy z dnia 16 października 1991r. o zatrudnieniu i bezrobociu wynika, iż prawo do zasiłku przysługuje bezrobotnemu za każdy dzień kalendarzowy po dniu zarejestrowania we właściwym rejonowym urzędzie pracy, jeżeli w okresie 12 miesięcy poprzedzających dzień zarejestrowania pozostawał w stosunku pracy, albo w stosunku służbowym co najmniej 180 dni lub podlegał ubezpieczeniu społecznemu z tytułu innej pozarolniczej działalności przez okres co najmniej 180 dni.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Przyjmując, iż w okresie od dnia 4 września 1992r. do dnia 30 września 1993r. ubezpieczony pozostawał w stosunku pracy z M. S. uznał, że apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Skoro, w niniejszej sprawie wnioskodawca domaga się przyznania prawa do świadczenia emerytalnego opisanego treścią art. 184 ustawy emerytalnej, to należy stwierdzić, że bezspornie ubezpieczony:

- osiągnął wiek przewidziany w art. 32 cyt. ustawy,

- w dniu wejścia w życie ustawy osiągnął okres zatrudnienia w szczególnych warunkach,
- nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego.

Spór zaś dotyczył przesłanki w postaci osiągnięcia w dniu wejścia w życie ustawy ogólnego stażu emerytalnego, wymaganego w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym od 65 lat - dla mężczyzn. W okolicznościach niniejszej sprawy ubezpieczony postulował wliczenie do stażu ubezpieczeniowego opisanego wyżej okresu zatrudnienia na podstawie stosunku pracy łączącego go z M. S.. Pamiętać przy tym trzeba, iż zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia

13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2009r. nr 205,

poz. 1585 ze zm., zwanej dalej ustawą systemową), a także art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1 tej ustawy, obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym podlegały i podlegają osoby będące pracownikami, a więc pozostające w stosunku pracy, od dnia nawiązania tego stosunku do dnia jego ustania. Inaczej mówiąc, tytułem ubezpieczeń społecznych tych osób był i jest stosunek pracy. Przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem (art. 22 § 1 k.p.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że dla włączenia do ubezpieczenia społecznego niezbędna jest przynależność do określonej w ustawie systemowej grupy podmiotów podlegających obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym. O tym czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych decyduje faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy (por. między innymi wyrok z dnia 19 lutego 2008r., II UK 122/07).

Odnosząc się do zarzutów apelacji, wskazać trzeba, iż postępowanie apelacyjne

ma charakter kontrolny, ale jest także kontynuacją postępowania przed sądem pierwszej instancji i zmierza do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy. Przyjęta koncepcja apelacji pełnej nakłada na sąd drugiej instancji powinność dokonania samodzielnej oceny dowodów zgromadzonych przez sąd pierwszej instancji oraz przeprowadzonych przed sądem odwoławczym, a także ustalenia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Sąd drugiej instancji stosuje zarówno przepisy szczególne odnoszące się do postępowania przed tym sądem (art. 381, 382 k.p.c.), jak i odpowiednio - z mocy odesłania zawartego w art. 391

§ 1 k.p.c. - przepisy regulujące przebieg postępowania dowodowego przed sądem pierwszej instancji (art. 227, 235-315 k.p.c.). Skoro sąd drugiej instancji rozpoznaje w postępowaniu apelacyjnym „sprawę”, a nie „apelację” (ta cecha odróżnia postępowanie apelacyjne

od postępowania kasacyjnego), to jego obowiązkiem jest po pierwsze, rozpoznanie sprawy

w granicach apelacji (art. 378 § 1 k.p.c.), po drugie zaś, wydanie orzeczenia na podstawie materiału procesowego zgromadzonego w całym dotychczasowym postępowaniu

(art. 382 k.p.c.) i po trzecie, danie temu wyrazu w treści uzasadnienia wyroku (art. 328 § 2

w związku z art. 391 § 1 k.p.c.).

Powołany wyżej przepis art. 382 k.p.c., mający charakter ogólnej dyrektywy stanowi, iż sąd drugiej instancji orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym.

Po przeprowadzeniu w taki sposób postępowania dowodowego należy dokonać wszechstronnej oceny materiału dowodowego (art. 233 § 1 i art. 382 k.p.c.), uwzględniając zasady logiki, doświadczenia życiowego i ogólnej wiedzy historycznej, z których wynika, że w pierwszej połowie lat dziewięćdziesiątych XX wieku Polska nadal przechodziła okres transformacji ustrojowej i rodzącemu się kapitalizmowi towarzyszyło bezrobocie oraz zdecydowane osłabienie pozycji pracowników w stosunkach pracy. Rynek zatrudnienia był rynkiem pracodawcy, a prawo pracy w praktyce traciło swą funkcję ochronną.

Tymczasem dla wykazania stażu ubezpieczeniowego przypadającego na okres od 4 września 1992r. do 30 września 1993r. ubezpieczony przedstawił dowody z dokumentów w postaci dwóch umów o pracę i dwóch świadectw pracy oraz dowód z zeznań świadka i własne wyjaśnienia. Dodatkowo na posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę apelacyjną J. W. (1) podał, że we wrześniu 1991r. (po ośmiu latach pracy) zwolnił się z pracy z fabryki (...) w B., gdyż zamierzał wyjechać za granicę. Następnie przez 6 miesięcy przebywał w (...) i powrócił do kraju. Po powrocie nie mógł znaleźć pracy i zarejestrował się jako bezrobotny. Mieszkał wówczas w B.. Cały czas poszukiwał zatrudnienia, o czym wiedziała jego rodzina i znajomi. Daleki powinowaty - świadek J. W. (2), który również mieszkał w B. i prowadził hurtownię na Gieldzie w T., powiadomił ubezpieczonego, że - prowadzący punkt sprzedaży na Gieldzie M. S. poszukuje pracownika do prowadzenia tego punktu. We wrześniu 1992r. ubezpieczony zgłosił się do pracy. Zatrudniony został na czas określony do końca 1992r. jako sprzedawca w pełnym wymiarze czasu pracy i pracę wykonywał w boksie o wymiarach 20 na 30 metrów, w którym wydzielono pomieszczenie biurowe. Boks wyposażony był w regały, na których przechowywano towary przeznaczone do sprzedaży. Gielda Kwiatowa działała trzy razy w tygodniu i wówczas ubezpieczony zajmował się sprzedażą hurtową od godz. 1.00 do godz. 10.00, zaś w pozostałe dni sprzedawał towar klientom indywidualnym od godz. 7.00 do godz. 15.00. Towar zamawiał M. S., informując o tym ubezpieczonego. Jednocześnie M. S. prowadził sprzedaż w hurtowni w C. i do punktu w T. przyjeżdżał kilka razy w tygodniu, zabierając utarg. W pozostałe dni ubezpieczony zawoził utarg do domu. Pracodawca był zadowolony z pracy ubezpieczonego i zaproponował mu kolejną umowę o pracę na okres od stycznia do września 1993r. Zatem ubezpieczony kontynuował zatrudnienie. Ubezpieczony uważał jednak, że praca ta jest zbyt uciążliwa, z uwagi na dojazdy i konieczność pracy w nocy. Poszukiwał innej pracy. Po ustaniu zatrudnienia, M. S. wystawił mu początkowo świadectwo pracy jedynie za 1993r. Ubezpieczony upominał się u niego o świadectwo pracy za cały okres zatrudnienia. Aby uzyskać takie świadectwo kilka razy jeździł do C.. W końcu pracodawca wydał mu świadectwo pracy z datą 31 września 1993r. Na błąd w dacie ubezpieczony nie zwrócił uwagi, gdyż cieszył się, że w ogóle takie świadectwo otrzymał. Od razu nie znalazł kolejnej pracy i zarejestrował się w Urzędzie Pracy, przedstawiając opisane świadectwa pracy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, z opisanego wyżej - przekonującego i spójnego - materiału dowodowego wynika, że w okresie od dnia 4 września 1992r. do dnia 30 września 1993r. ubezpieczony pozostawał w stosunku pracy z M. S..

Trafnie, zatem apelujący wskazał, że istniały podstawy do przyjęcia, iż ubezpieczony wypełnił przesłankę w postaci posiadania wymaganego ogólnego stażu ubezpieczeniowego, warunkującego nabycie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 27 grudnia 2017r. (art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Konkludując, Sąd drugiej instancji uznał, że apelacja jest zasadna i na mocy art. 386 § 1 k.p.c., orzekł reformatoryjnie, jak w sentencji.

O kosztach zastępstwa procesowego ubezpieczonego w postępowaniu apelacyjnym Sąd ten rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1804).

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA G.Pietrzyk-Cyrbus

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR